Р Е Ш Е Н И Е
№ 2457

гр. София, 11.04.2014 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, **Първо отделение 43 състав,** в публично заседание на 12.03.2014 г. в следния състав:

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪДИЯ: Весела Цанкова

при участието на секретаря Ванюша Стоилова и при участието на прокурора Кайнакчиева, като разгледа дело номер **1530** по описа за **2014** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 – чл. 178 от Административно-процесуалния кодекс (АПК), във вр. с apis://norm|40172|8|84|/чл. 87 от Закона за убежището и бежанците (ЗУБ).

Образувано е по жалба на А. Х. А., ЛНЧ [ЕГН], гражданин на И., с адрес за призоваване и съобщения [населено място], [улица], вх. А, ет. 2, чрез адв. С. Д. срещу решение № 1193 от 29.07.2013г. на председателя на Д. при МС, с което на жалбоподателя му е отказано предоставяне на статут на бежанец и хуманитарен статут. С жалбата се иска отмяна на решението като незаконосъобразно, постановено при съществено нарушение на административнопроизводствените правила и на материалния закон. Правят се възражения, че в хода на административното производство не са обсъдени всички релевантни факти и обстоятелства, чрез които да се установи обективно личната бежанска история на жалбоподателя. Причините за напускане на страната по произход са свързани с осъществено преследване и непрекъсната заплаха за живота и сигурността на А. Х. А.. Причините са участие в протест срещу избирането на А. за президент на И. на 07.10.2009г. За участието в протеста жалбоподателят е бил задържан за 7 дни, заедно с други участници. Получил е две призовки за явяване в съд, но не се е явил. Позовава се на т. 196, т. 197, т. 42 и т. 43, т. 51, т. 53 от Наръчника по процедури и критерии за предоставяне на статут на бежанец в съответствие с Конвенцията относно статута на бежанците от 1951г. и Протокола за статут на бежанците от 1967г. Твърди, че не е изпълнен чл. 75, ал. 2 от ЗУБ, не са преценени всички относими факти, свързани с личното положение на

жалбоподателя, с държавата му по произход или с трети държави. Не е обсъдена актуалната обществено – политическа ситуация в И. в контекста на предпоставките за субсидиарна закрила по чл. 9, ал.1, т. 3 от ЗУБ и решение по дело № 465/2007г. на съда в Л.. В хода на съдебното производство жалбоподателят се представлява от адв. Д., който поддържа доводите, изложени в жалбата.

Оспорващият участва лично в производството и чрез назначения му от съда, по реда на чл. 14, ал. 2 АПК, преводач от и на кюрдски език.

Ответникът – председателят на Д. при МС не изпраща представител и не представя становище по жалбата.

Прокурор Кайнакчиева от СГП, която участва в съдебното производство дава заключение, че жалбата е неоснователна и недоказана. Представените в хода на съдебното производство доказателства не потвърждават твърденията за преследване, предвид обстоятелството, че се касае за нарушение на обществения ред, освен това документите са от 2009г., а лицето е пристигнало в Б. през 2012г. Справката за актуалното положение в И. не дава основания за предоставяне на хуманитарен статут. Решението на председателя на Д. при МС е правилно и законосъобразно.

По допустимостта на жалбата:

Жалбата е подадена от надлежна страна, която е адресат на оспорения административен акт, с право и интерес от оспорването, в срока по чл. 87 от ЗУБ, поради което е процесуално допустима и следва да бъде разгледана по същество.

Административен съд С.-град,Първо отделение,43-ти състав, като обсъди доводите на страните и доказателствата по делото,намира за установено от фактическа страна следното:

Административното производство е започнало по молба за предоставяне на статут рег. № ЛМ - 3165/01.06.2012г. на СДВНЧ - Любимец, подадена от А. Х. А., [дата на раждане] , гражданин на И.. Причините за искане на закрила са, че молителят е от ирански К., член на П. и в продължение на два месеца се е укривал от иранските власти. По молбата е образувано производство за предоставяне на статут. Проведено е интервю на 12.07.2012г., по време на което кандидатът да статут посочва, че на 05.05.2012г. е напуснал И. нелегално по посока Т. и нелегално е влязъл в Б., при което е арестуван на 08.05.2012г. Причините за напускане на страната по произход са, че е бил член на П. в И. от 2009г. Участвал е в протести през месец октомври 2009г. и в месеца след протестите избягал в И.. Братовчед му бил арестуван по причина, че е член на П.. Той е предал името на жалбоподателя и животът му е в опасност. Членовете на П. подлежат на смъртно наказание или дългогодишен затвор. Проведени са и интервюта на 18.09.2012г. и на 15.03.2013г. В тях молителят потвърждава, че е бил арестуван за една седмица след участието му в протести в И. през 2009г. след избиране на А. за президент. Твърди, че има издадена присъда, но е избягал. Братовчед му, който също е бил арестуван е осъден на смърт и присъдата е изпълнена. Молителят посочва, че е кюрд, мюсюлманин – сунит. В интервюто от 15.03.2013г. твърди, че не е членувал в П., но от 2008г. е бил принуден да работи за тях, да раздава брошури, да събира младежи, да носи помощи. В това интервю твърди, че не знае дали е осъждан, но потвърждава за осъждането на братовчед му, който е бил заедно с него на протестите. Разказва за участие в съдебно производство, по което е освободен след предоставяне на гаранция. По това съдебно производство счита, че има издадена присъда и затова се страхува да се завърне в И..

В административното производство е приложена справка за ситуацията в И. с вх.№

01 - 848 от 05.02.2013г. на дирекция „Международна дейност и европейски бежански фонд” на Д. при МС.
Приложено е и становище рег. № Т-5338/02.08.2012г. на директора на специализирана дирекция „Т” – Д. за липса на възражения да бъде предоставена закрила на А. Х. А..
По подадената молба е изготвено становище на служител на Д., с което след преценка на доказателствата по административната преписка е предложено да се откаже предоставянето на статут на бежанец и хуманитарен статут на А. Х. А..
Постановено е обжалваното решение № 1193 от 29.07.2013г. на председателя на Д. при МС, с което на жалбоподателя е отказано предоставяне на статут на бежанец и хуманитарен статут. Основните мотиви са недостоверност на бежанската история и липса на предпоставки по чл. 8 и чл. 9 от ЗУБ.
В хода на съдебното производство е представена призовка от 01.09.2009г. от отдел 5 на районен съд № 4 в Т. за обвинение в нарушаване на обществения ред. Също така е представена и призовка от 14.09.2009г. на същия съд с наложена забрана на жалбоподателя за напускане на страната във връзка с решение № 8383.
При така установеното от фактическа страна Административен съд С. – град, Първо отделение, 43-ти състав, направи следните правни изводи:
При извършената служебна проверка на законосъобразността на оспореното решение (чл. 168, ал. 1 АПК), на основанията посочени в чл. 146 АПК, съдът намира, че решението е издадено от компетентен орган по смисъла на чл.75, ал. 1 от ЗУБ, от председателя на Д. – МС, който е овластеният от закона орган да вземе решение за отказ да бъде предоставен статут по чл. 75, ал. 1, т. 2 и т. 4 от ЗУБ. При издаването му е спазена предвидената в закона писмена форма и не са допуснати съществени нарушения на административнопроизводствените правила, предвидени в ЗУБ. На оспорващия е разяснена процедурата, по която се подават и разглеждат молби за закрила в Република Б., проведени са интервюта с кандидата на разбираем от него език. В съответствие с изискването на чл. 41, ал.1, т. 1 от ЗДАНС и чл. 58, ал. 7 от ЗУБ е взето становище на Д. по подадената от чужденеца молба за закрила, с което не е възразено на кандидата за закрила да бъде предоставен статут на бежанец или хуманитарен статут, ако отговаря на условията по ЗУБ.
Съдът намира, че оспореното решение е издадено и при правилно тълкуване и прилагане на материалния закон. Неоснователни са твърденията на жалбоподателя и процесуалния му представител за незадълбочено изследване на неговата бежанска история и за немотивираност на обжалвания отказ.

Съгласно чл. 8, ал. 1 от ЗУБ, статут на бежанец се предоставя на чужденец, който основателно се страхува от преследване поради своята раса, религия, националност, принадлежност към определена социална група или поради политическо мнение и/или убеждение, намира се извън държавата си по произход и поради тези причини не може или не желае да се ползва от закрилата на тази държава или да се завърне в нея. По смисъла на чл. 8, ал. 4 ЗУБ „преследване” е нарушаване на основните права на човека или съвкупност от действия, които водят до нарушаване на основните права на човека, достатъчно тежки по своето естество или повтаряемост. В настоящия случай, видно от заявеното от жалбоподателя по време на проведените интервюта, не се установява по отношение на него да е налице „преследване” по смисъла на чл. 8, ал. 4 ЗУБ. Обосновано и законосъобразно е отказано предоставяне на статут на бежанец на жалбоподателя. Разгледани са подробно твърденията му за наличие на преследване по политически причини във връзка с дейността на П., но

правилно е установено, че бежанската история е недостоверна. Налице са множество противоречия в твърденията на А. Х. А., които са мотивирали административния орган да приеме, че се касае за опит да се изгради теза, съответстваща на основанията за получаване на статут на бежанец, без реално да са настъпили такива факти и обстоятелства. Правилно е констатирано, че молителят няма постоянна позиция по въпроса относно членството си в П.. В интервюто от 12.07.2012г. и от 18.09.2012г. посочва, че е членувал в П., докато в последното интервю от 15.03.2013г. твърди, че не е член на П. и е бил принуден от тях да раздава брошури, да събира младежи и да носи помощи. Относно протестите след избирането на А. за президент през месец октомври 2009г. не може да се приеме, че във връзка с тези протести е производството пред отдел 5 на районен съд № 4 в Т. за обвинение в нарушаване на обществения ред, за което А. Х. А. е бил призован на 01.09.2009г. В случай, че е налице съдебно производство срещу А. то не е по повод и във връзка с твърдяното от него участие в политически протест, доколкото производството е образувано и се е развило преди датата на протеста. Във връзка със съдебното производство е и издаденото разпореждане за забрана за напускане на страната. Съдът не приема, че то е свързано с политическа дейност и участие в политически протести. Като основание в призовките е вписано нарушение на обществения ред, призовките са с по-ранни дати от датата на твърдяното задържане на жалбоподателя. Призовките са от обществения съд, а обществените съдилища в И. се занимават с граждански и криминални дела. Дори да се приеме, че е издадена присъда, тя не е във връзка с опозиционна политическа дейност. Настоящата съдебна инстанция намира за недостоверен факта, че жалбоподателя има издадена присъда за политическа дейност. Съображенията са във връзка с компетентността на обществения съд и доколкото може да се приеме, че има присъда, тя вероятно се отнася до криминално деяние. Също така не може да се приеме, че факти, настъпили през 2009г. са породили основателен страх в жалбоподателя през 2012г., когато е напуснал страната. Относно датата на напускане на страната по произход също е налице противоречие в бежанската история доколкото първоначално А. Х. А. (интервюто от 12.07.2012г.) е твърдял, че е напуснал И. по посока на И. два месеца след протестите през месец октомври 2009г. в И.. В последващите интервюта се твърди, че е напуснал И. на 05.05.2012г. По представената справка за актуалната политическа ситуация в И. може да се направи извод, че политическата ситуация се е променила и партията на А. не е водеща политическа сила. Опонентите на А. са спечелили втория тур на парламентарните избори в началото на май 2012г. и имат доминиращо присъствие в иранския парламент. Президентските избори през 2013г. са спечелени от Х. Р.. Либералите, както и явните поддръжници на бившия президент А., не са участвали в изборите и са загубили политически позиции. Те са отстранени от Съвета на пазителите на конституцията, състоящ се от представители на духовенството. При настъпилата промяна в политическата обстановка в страната по произход на жалбоподателя не може да се приеме, че опонентите на бившия президент А. са застрашени от преследване на политическа основа. Няма данни за преследване, изразяващо се в репресия от страна на органи на държавната власт, основано на политическото мнение или убеждения на жалбоподателя по смисъла на чл. 8, ал. 4 от ЗУБ

Предвид така изложеното, съдът намира, че по отношение на оспорващия няма заплаха от преследване заради расовата му принадлежност, неговата религия, националност, принадлежност към определена социална група или поради неговото

политическо мнение или убеждение. Правилен и законосъобразен се явява изводът на административния орган за липсата на материалноправните предпоставки за прилагане на чл. 8, ал. 1 ЗУБ за предоставяне на статут на бежанец на жалбоподателя.
Също така не са налице и предпоставките за предоставяне на хуманитарен статут. Съгласно чл. 9 от ЗУБ хуманитарен статут се предоставя на чужденец, принуден да напусне или да остане извън държавата си на произход, тъй като в тази държава е изложен на реална опасност от тежки посегателства като смъртно наказание или екзекуция, изтезание или нечовешко или унизително отнасяне, или наказание, тежки и лични заплахи срещу живота или личността му като гражданско лице, поради насилие в случай на вътрешен или международен въоръжен конфликт. На фона на така очертаната правна регламентация и приетото по-горе от фактическа страна, съдът намира, че по отношение на жалбоподателя не са налице предпоставките на закона за предоставяне на хуманитарен статут по чл. 9, ал. 1, т. 1 и т. 2 ЗУБ. В оспореното решение административният орган е спазил императивното изискване да обсъди всички наведени от кандидата за закрила факти и обстоятелства от личната му история заедно с въпроса относно сигурността на страната му по произход, съгласно информацията от приложената по преписката справката за ситуацията в И. с вх. № 01 - 848 от 05.02.2013г. на дирекция „Международна дейност и европейски бежански фонд" на Д. при МС. Не са достоверни твърденията, че лицето е било принудено да напусне страната по произход поради това, че там е било изложено на реална опасност от тежки посегателства като смъртно наказание или екзекуция. Изложената от него бежанска история не е достоверна, а мотивирана с цел да получи статут в страната. За периода от 2009г. до датата на напускане на страната на произход през 2012г. не е настъпило нищо, което да сочи на съществуваща опасност за лицето, претендиращо хуманитарен статут. Следователно такава реална опасност спрямо него не съществува. Конкретни тежки посегателства спрямо личността му, както и изтезание или нечовешко или унизително отношение или наказание не са установени. Спрямо чужденеца не са налице тежки лични заплахи срещу живота или личността му като гражданско лице, поради насилие в случай на вътрешен или международен въоръжен конфликт. Ситуацията в И. не отговаря на критериите за въоръжен конфликт по смисъла на международното хуманитарно право. Позоваването на решение на Съда на Европейския съюз от 17 февруари 2009г. по дело С-465/2007г. във връзка с чл. 9, ал. 1 , т. 3 от ЗУБ е неоснователно, тъй като то е приложимо само в случай на въоръжен конфликт, какъвто в И. не е налице.
В оспореното решение административният орган е спазил императивното изискване на чл. 75, ал. 2 от ЗУБ, като е обсъдил всички наведени от кандидата за закрила факти и обстоятелства от личната му история заедно с въпроса относно сигурността на страната му по произход. Съгласно ситуацията в И., обобщена в справка с вх. № 01- 848 от 05.02.2013г. на дирекция „Международна дейност и европейски бежански фонд" при Д. цялостната ситуация в държавата по произход на жалбоподателя не може да се определи като отговаряща на определението за въоръжен конфликт. Според наблюдателите на ситуацията в И., макар като цяло да се наблюдава

подобрение на сигурността, то подобрението на състоянието на човешките права и поддържането на ред и законност е в доста тесни граници. Съдът не оспорва факта относно наличието на нестабилна обстановка в И., но този факт сам по себе си не може да обоснове предоставяне на хуманитарен статут на търсещия закрила по чл. 9, ал. 1, т. 3 от ЗУБ. Въпреки неблагоприятната обща икономическа и хуманитарна ситуация, затрудненията, които изпитва населението, не са достигнали до минимално ниво на опасност от тежки посегателства, поради което предоставянето на хуманитарна закрила на базата на общата ситуация е подходящо само ако заявителят посочи такива лични факти и обстоятелства, които при завръщането му биха го поставили в приложното поле на чл. 3 от ЕКЗПЧОС. Такива обстоятелства не са изнесени пред административния орган. Видно от данните по делото в И. продължават да живеят членове на семейството на кандидата за закрила – родителите му, съпругата, децата им, братя и сестра. Не е приложима хипотезата на чл. 15, б. "в" от Директива 2004/83/ЕО съобразно тълкуването, дадено от Съда на ЕС. Съществуването на заплахи следва да се счита за установено, когато от протичащия въоръжен конфликт насилието е безогледно и на толкова високо ниво, че да съществува реална опасност върнато в страната цивилно лице да претърпи твърдяните заплахи. Това условие не е налице, тъй като няма данни насилието в И. да е достигнало такава висока степен на опасност.

В хода на административното производство административният орган е предприел действия за изясняване на всички факти от значение за случая, провел е необходимите интервюта, обсъдил е информацията за сигурността в страната по произход. Не е основателно възражението за нарушение на чл. 196 и чл. 197 от Наръчника по процедури и критерии за предоставяне на статут на бежанец в съответствие с Конвенцията относно статута на бежанците от 1951г. и Протокола за статут на бежанците от 1967г. В т. 197 от Наръчника обаче е посочено, че не следва неподкрепените твърдения непременно трябва да се приемат за верни, ако те не са в съответствие с общия разказ, изложен от кандидата, както е приел законосъобразно административния орган. Също така изявленията на молителя са преценени, обсъдени в контекста на променената политическа ситуация в страната по произход след напускането й. Не е установено молителят да е подложен на различни форми на дискриминация, които в съчетание с други неблагоприятни фактори да обуславят кумулативно наличие на преследване по смисъла на т. 53 от Наръчника. Също така са спазени и изискванията за процедурата по т. 190 от Наръчника.

Предвид изложеното, законосъобразен се явява извода на председателя на Д. при МС, че не се установяват предпоставките по чл. 9, ал. 1, т. 3 ЗУБ, тъй като не са налице пречките по чл. 4, ал. 3 ЗУБ за връщане на чужденеца в държавата му на произход. По отношение на лицето не са налице предпоставките на чл. 8, ал. 9 ЗУБ и чл. 9, ал. 6 ЗУБ.

Поради изложеното, оспорването е неоснователно. Не са налице отменителни основания по чл. 146 АПК за незаконосъобразност на оспорения административен акт. По тези причини жалбата на А. Х. А., ЛНЧ [ЕГН], гражданин на И., с адрес за призоваване и съобщения [населено място],

[улица], вх. А, ет. 2, чрез адв. С. Д. срещу решение № 1193 от 29.07.2013г. на председателя на Д. при МС, с което на жалбоподателя му е отказано предоставяне на статут на бежанец и хуманитарен статут следва да бъде отхвърлена.

Воден от горното и на основание чл. 172, ал. 2, предл.четвърто АПК, Административен съд С. - град, Първо отделение, 43 - ти състав,

РЕШИ :

ОТХВЪРЛЯ жалба, подадена от А. Х. А., ЛНЧ7000062957, гражданин на И., с адрес за призоваване и съобщения [населено място], [улица], вх. А, ет. 2, чрез адв. С. Д. срещу решение № 1193 от 29.07.2013г. на председателя на Д. при МС за отказ за предоставяне на статут на бежанец и хуманитарен статут. Решението подлежи на касационно обжалване в 14-дневен срок от съобщението до страните, че е изготвено и връчване на препис от съдебния акт пред Върховния административен съд на Република Б..

СЪДИЯ: